

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Rasmus Hansen: Det er nu godt og vel et halvt Aar siden, jeg paa mit Partis Vegne fra dette høje Tings Talerstol gjorde opmærksom paa, at der i en Række Kommuner og navnlig i Købstæderne og i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse foregik Køb af Ejendomme, hvis Formaal var at sikre den nye Ejer Mulighed for at gøre Brug af den Bestemmelse i Huslejeloven, som siger, at en Ejer, naar han selv ønsker en Lejlighed i egen Ejendom, kan opsigte Lejeren. Idet jeg henviste til dette Forhold, fremførte jeg paa mit Partis Vegne Ønsket om, at der maatte blive foretaget Ændringer i Huslejelovens § 56, saaledes at dette Forhold kunde blive reguleret paa rimelig Maade, saa længe den nuværende Bolignød gjorde sig gældende. Desværre lykkedes det ikke mit Parti at interessere nogen her i Salen for dette Problem, og fra den højtærede Indenrigsministers Side blev mit Partis Ønske afvist i meget skarpe Vendinger. Jeg skal ikke i Dag citere, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde ved den Lejlighed, men han brugte jo meget voldsomme Vendinger; der forekom bl. a. en Paastand om, at hvis vort Ønske blev imødekommet, vilde det sige, at der blev indført Stavnsbaand her i Landet.

Der skulde altsaa en enstemmig Indstilling til fra en af den højtærede Indenrigsminister nedsat Kommission, for at man kunde blive klar over, at det Standpunkt, som han ved den Lejlighed indtog over for Socialdemokratiets Ønske, var aldeles uholdbart. Men mit Parti kan naturligvis kun være tilfreds med, at den højtærede Indenrigsminister nu har ladet sig overbevise af Kommissionen vedrørende Huslejelovgivning og har meldt sig her i Tinget som angrende Synder og fremsat det Forslag, som vi i Dag skal tage Stilling til. Det er ikke forment saaledes, at det helt imødekommer alle de Ønsker, som mit Parti har, men paa mit Partis Vegne har jeg givet Tilslutning til det i Kommissionen, og med mit Partis Tilslutning skal jeg i Dag anbefale, at Forslaget vedtages her i Tinget hurtigst muligt.

Lorentzen: Jeg er desværre ikke i Stand til at følge det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen i Betragtningerne over det, han tidligere har sagt, for jeg har ingen Erindring om det. Jeg vil kun have Lov til at sige, at Lovforslaget jo af Omfang er meget beskedent og af Indhold overskue-

ligt, og dets Tilblivelse skulde ogsaa motivere en gnidningsløs og hurtig Behandling her i Rigsdagen. Initiativet til dets Fremkomst paa nærværende Tidspunkt bør formentlig først søges hos Københavns Borgerrepræsentation og dernæst hos det af Indenrigsministeriet nedsatte, meget alsidigt sammensatte Huslejeudvalg af 1946, der enstemmigt har samlet sig om en Indstilling til Indenrigsministeren, som fuldt ud har fulgt denne Indstilling. Da jeg lige for et Øjeblik siden forstod paa Folk, at der kunde være Diskussion om, hvad Lovforslaget gaar ud paa, saa skal jeg sige det ganske kort.

Lovforslaget omfatter enhver Lejer af en Bolig og ogsaa af Forretningslokaler, for de sidstes Vedkommende kun for saa vidt de ikke er beskyttet af Erhvervslejeloven. Det nye i Lovforslaget er dette, at enhver Lejer faar Krav paa mindst 6 Maaneders Opsigelse til en aftalt eller forudsat Flyttedag; er der i Kontrakten hjemlet en længere Opsigelse, gælder naturligvis denne. Reglerne finder Anvendelse paa enhver Opsigelse, der afgives den 13. December 1946 eller senere. Loven tilsigter at skabe større Tryghed hos Lejerne og kan formentlig ogsaa faa nogen Betydning for Kommunalbestyrelserne i de Tilfælde, hvor det paa-hviler disse at skaffe Lejlighed til en Familie, der staar uden Lejlighed. I øvrigt maa jeg mene, at den største Part af Hus-ejerne her i Landet allerede i Forvejen er saa humane, at de søger at give et rimeligt Opsigelsesvarsel og ikke strengt ser paa, hvad der staar i Kontrakten herom.

Dernæst bestemmer Lovforslaget, at det er en Betingelse for at kunne afgive den fornævnte Opsigelse, at Ejeren i Tingbogen har staaet indtegnet som Ejer i 2 Aar, saafremt Tinglysningen er sket den 13. December 1946 eller til et senere Tidspunkt, og 1 Aar, saafremt han var indtegnet som Ejer forud for den 13. December. To Aars Fristen maa formodes at bremse noget op for det Ejerskifte, der skyldes, at man gennem Køb af en Ejendom ønsker at faa en Lejlighed til hurtig Indflytning; normalt bevirker dette jo en ikke ubetydelig Overpris paa Ejendommen. Lovforslaget berører derimod ikke den Mand, der bygger en Ejendom for at sikre sig en Lejlighed, thi for hans Vedkommende foreligger der jo ikke noget Lejemaal. Det er ogsaa min Opfattelse i hvert Fald, at der intet er i Loven, som forbyder, at Sælgeren af en Ejendom overlader den Lejlighed, han har i Ejendommen, til den nye Køber. Det er